

אז הם אומרים / עמית ילין

אז הם אומרים לי, תתלבשי יותר נשי
אבל מה נעשה אם זו פשוט לא מי שאני

וכששמעתי את הקול של אותה חברה
אני יודעת שהיא לא התכוונה לעשות רע
"הגופיה הזו לא מחמיאה לך", היא פסקה ואמרה
ואני? אני מאז לא מסוגלת להפסיק להסתכל במראה
לבחון את עצמי מכל זווית, להתבאס מהמידה על כל תווית

"לגוף נשי באופן טבעי יש צורה מקומרת"
די, סבתא, מה את אומרת?

אבל האם אי פעם העלית בדעתך עד כמה אני מלאה בבושה
האם אי פעם העלית בדעתך שאני שונאת את זה שאני אישה

ואני לא יודעת למה עד כדי כך מציק לי ציור ורוד על הפיג'מה
מה שאני כן יודעת זה שאני מרגישה טוב בחולצה ענקית של גברים
אני מרגישה בנוח כשהמכנסיים קצת יותר משוחררים

"את יכולה להיראות מדהים אם רק תתלבשי אחרת"

עכשיו איך אני אסביר לך שאני מוותרת
אז הם אומרים לי, תתלבשי יותר נשי
אבל מה נעשה אם זו פשוט לא מי שאני

הצייד

כשאתה מסתכל במראה
אחרי שאתה קם כל בוקר
איך אתה חי עם מה שקרה?
מה שעשית, זה עולה לך ביוקר?

איך החיים שלך בימים אלה?
אם רק היית מוכן להיות נוכח בשלי
אני כבר לא מחפשת צדק
המוֹסֵר מוֹסֵר שאתה פְּטוּר אם רק תשאל לשלומי

אתמול הבנתי שיותר מהכל
מזכיר לי אותך ריח של סיגריות
וכמו האריה שבפנים שצד כדי לאכול
אני לא יכולה לשלוט בהזיות

אני תוהה אם לגור של אותו האריה
זה נראה כה אלים לנעוץ שיניים באיילה חולפת
אם הוא חושב שזה מותר, ואם זה בכלל משנה
שהוא ציפה מעצמו לגדול אחרת

אישה קשה

השיער פזור בפשטות על הכתפיים
הציפורניים החיוורות קצוצות
לרגליה תמיד אותו זוג מגפיים
אל תנסו לתת לה עצות

על ריח האישה המנחם והרך
גובר סירחון סיגריות ואלכוהול
עקבים גבוהים, הייתה רוצה אך
איתם כיצד תרוץ ותספיק את הכל

עובדת ועוזבת עד השעות הקטנות
מתעקשת תמיד ובוכה רק בסתר
אומרת לכולם מה לעשות
ותמיד אלה הם שיוצאים לא בסדר

בלי גינונים, בושה ובטח שבלי נימוס
מגלגלת עיניה אל מול התלם בלי היסוס
כמו מסרבת להביא נחת, כמו ההפך מקדושה
למה את כזאת, אישה קשה